

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพรมีสมมติฐานว่า ปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุมีผลต่อการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพร เกี่ยวกับถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่างไว้ 2 กลุ่ม คือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทและประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง สำหรับตัวแปรอายุผู้วิจัยกำหนดอายุของประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มอายุมีช่วงชั้นห่างกัน 15 ปี คือ กลุ่มเด็ก (อายุ 10-20 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45ปี) และกลุ่มผู้สูงอายุ (60 ปีขึ้นไป)

การทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวผู้วิจัยใช้คำทดสอบ 32 คำ เป็นคำที่มีสระเสียงยาวครบทุกเสียง เสียงละ 3 คำ (ยกเว้นสระ -iak มีคำทดสอบเพียง 2 คำ ไม่มีคำที่พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงเพราะเป็นพยัญชนะต้นที่มีคำใช้น้อย) แยกเป็นคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรเสียงสูง อักษรเสียงกลางและอักษรเสียงต่ำ เพื่อจะทดสอบว่าระดับเสียงของพยัญชนะต้นมีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ โดยให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างออกเสียงคำทดสอบทั้ง 32 คำ ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นชุมพรออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวเป็น 2 เสียง คือ [ʔ] และ [k] ไม่ปรากฏการไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย [ə]

จากข้อมูลการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพรดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถแบ่งลักษณะการออกเสียงเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ซึ่งเป็นเสียงแบบเดิมในภาษาถิ่นชุมพร และกลุ่มเสียงพยัญชนะท้าย [k] ซึ่งเป็นเสียงใหม่ตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน ลักษณะการออกเสียงดังกล่าวเป็นการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพร เสียงที่แตกต่างกันนี้ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง และการแปรดังกล่าวนี้เป็นการแปรอิสระ กล่าวคือ ระดับของเสียงสระ (สูง กลาง และต่ำ) และระดับของเสียงพยัญชนะต้น (สูง กลาง และต่ำ) ไม่มีผลต่อการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษากับตัวแปรทางสังคม โดย คำนวณหาค่าไค-สแควร์ ซึ่งกำหนดระดับนัยสำคัญเท่ากับ .05 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปร ถิ่นที่อยู่อาศัย

การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียง ยาวกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยสรุปได้ 2 ลักษณะตามการวิเคราะห์ คือ

1.1 วิเคราะห์โดยไม่จำแนกอายุ

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกอายุ ผู้วิจัยพบว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับ การแปรของภาษาเพราะประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่า [k] ในอัตราที่ ใกล้เคียงกัน คือ ในการออกเสียง [ʔ] ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทออกเสียงเป็น [ʔ] มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง ร้อยละ 12.5 และในการออกเสียง [k] ประชากรกลุ่ม ตัวอย่างในชุมชนเมืองออกเสียงเป็น [k] มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบท ร้อยละ 12.5

1.2 วิเคราะห์โดยจำแนกอายุ

เมื่อพิจารณาโดยจำแนกอายุ ผู้วิจัยพบว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการ แปรของเสียงพยัญชนะท้ายของภาษาเนื่องจากพบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ ยังมีอัตราการออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียง [ʔ] และ [k] อัตราเท่ากัน ผู้วิจัยจึงนับให้กลุ่มผู้ใหญ่ และผู้สูงอายุเป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน

กลุ่มเด็กในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [ʔ] เท่ากับ [k] กลุ่มเด็กในชุมชนเมืองใช้รูป แปร [k] มากกว่า [ʔ] ส่วนกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุทั้งในชุมชนชนบทและชุมชนเมืองใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่า [k] ในอัตราที่ใกล้เคียงกัน คือ ในการออกเสียง [ʔ] กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชน ชนบทออกเสียงเป็น [ʔ] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนเมือง ร้อยละ 12.5 ส่วนการออก เสียง [k] กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนเมืองออกเสียงเป็น [k] มากกว่าผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใน ชุมชนชนบท ร้อยละ 12.5

2. การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปรอายุ

การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปรอายุ สรุปได้ 2 ลักษณะตามการวิเคราะห์ คือ

2.1 วิเคราะห์โดยไม่จำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาโดยไม่จำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กกับประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังเห็นได้จากค่านัยสำคัญที่คำนวณได้เท่ากับ .008 ซึ่งต่ำกว่าระดับความเชื่อมั่น .05 กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ากลุ่มเด็ก กลุ่มเด็กใช้รูปแปร [k] มากกว่า กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ

2.2 วิเคราะห์โดยจำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาโดยจำแนกถิ่นที่อยู่อาศัย ผู้วิจัยพบว่า ในชุมชนชนบทอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญ ดังเห็นได้จากค่านัยสำคัญที่คำนวณได้เท่ากับ .046 ซึ่งต่ำกว่าระดับความเชื่อมั่น .05 กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ากลุ่มเด็ก กลุ่มเด็กใช้รูปแปร [k] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ แต่ในชุมชนเมืองอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือ กลุ่มเด็กใช้รูปแปร [k] มากกว่า [ʔ] กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่า [k] แม้ว่าในชุมชนเมืองตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษาแต่การที่กลุ่มเด็กใช้รูปแปร [k] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ และกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ากลุ่มเด็ก โดยแตกต่างกันร้อยละ 37.5 นั้นเป็นความแตกต่างที่สูงกว่าระดับนัยสำคัญ .05 อัตราความแตกต่างของการใช้รูปแปรของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งสูงถึงร้อยละ 37.5 ก็ยังแสดงให้เห็นว่าตัวแปรอายุของของประชากรกลุ่มตัวอย่างมีผลทำให้อัตราการเลือกใช้ตัวแปรแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าจะมากกว่าระดับความเชื่อมั่น .05 คือ .074

การอภิปรายผล

การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพรมีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับตัวแปรอายุแต่ไม่สัมพันธ์กับตัว

แปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าจุดเก็บข้อมูลชุมชนเมืองส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอรอบนอก 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอท่าแซะ ปะทิว พุงตะโก สวี พะโต๊ะ และละแม ยกเว้น อำเภอเมืองชุมพร และอำเภอหลังสวน ติดต่อกันเฉพาะกับคนในอำเภอเดียวกัน ใช้ภาษาท้องถิ่นติดต่อกันสื่อสารกัน จึงอาจได้รับอิทธิพลไม่มากนักจากภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้พูดคุยกับคนภายนอกในชีวิตประจำวันไม่เหมือนกับชุมชนเมืองในอำเภอเมืองชุมพรและอำเภอหลังสวน⁸ที่เป็นศูนย์กลางการค้าของจังหวัด คนในชุมชนติดต่อกับคนจากภูมิภาคอื่นโดยเฉพาะกับคนจากกรุงเทพฯ ผู้พูดภาษาดั้งเดิมในชุมชนเมืองในอำเภอเมืองชุมพรและอำเภอหลังสวน จึงมีโอกาสได้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานติดต่อกับคนภายนอกมากกว่า ถ้าถือว่าการติดต่อกับคนถิ่นอื่นโดยเฉพาะกับคนที่พูดภาษาดั้งเดิมซึ่งต้องใช้ภาษามาตรฐานสื่อสารกันอาจทำให้ภาษาของบุคคลนั้นเปลี่ยนไปตามอิทธิพลของภาษามาตรฐาน นี่ก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาดั้งเดิมชุมพร

แม้ว่าตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยจะไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเมื่อพิจารณาค่าระดับความเชื่อมั่น แต่ค่าร้อยละของการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของกลุ่มประชากรตัวอย่างในชุมชนชนบทสูงกว่าค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมืองดังเห็นได้จากผลการวิเคราะห์ในบทที่ 3 นอกจากนี้ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยยังส่งผลให้ตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของพยัญชนะท้ายในชุมชนเมืองอีกด้วย

การนำถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุมาพิจารณาในการศึกษาการแปรของภาษา นอกจากจะทำให้เห็นความหลากหลายในการเลือกใช้ภาษาของคนที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยต่างกัน มีอายุต่างกันแล้ว การแปรของเสียงดังกล่าวในภาษาดั้งเดิมชุมพรยังแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่เรื่อยๆ คือเมื่อพิจารณาการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของคนในชุมชนชนบทและคนในชุมชนเมือง คนในชุมชนชนบทยังคงการออกเสียงพยัญชนะท้ายกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาชุมพรเป็นเสียง [ʔ] ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้ายแบบเดิมในภาษาดั้งเดิมชุมพรไว้ได้มากกว่าคนในชุมชนเมือง ในขณะที่คนในชุมชนเมืองออกเสียงเป็น [k] ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้ายตามแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าคนในชุมชนชนบท และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของการแปรของภาษากับตัวแปรอายุพบว่าเด็กมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงมากกว่าผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ

⁸ ดูภาคผนวกหน้า 101

หากเปรียบเทียบให้ภาษาของผู้สูงอายุเป็นตัวแทนภาษาในอดีต ภาษาของผู้ใหญ่เป็นตัวแทนภาษาในปัจจุบัน และภาษาของเด็กเป็นตัวแทนภาษาในอนาคต เราสามารถเห็นการเปลี่ยนแปลงภาษาได้จากการแปรของภาษาของคนต่างรุ่นอายุกัน ดังที่ ลาบอฟ (Labova, 1972 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2533 : 38) ได้กล่าวไว้ เราจะพบการเปลี่ยนแปลงของการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษากลุ่มพม่าจากการออกเสียงแบบเดิมเป็นแบบภาษาไทยมาตรฐานซึ่งเป็นสำเนียงที่มีศักดิ์ศรี มีแนวโน้มว่าเด็กจะเปลี่ยนแปลงก่อนผู้ใหญ่และผู้สูงอายุตามลำดับ โดยเฉพาะเด็กในชุมชนเมือง ทั้งนี้เพราะวัยเด็กและสภาพชุมชนเมืองมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เมื่อผู้ใหญ่และผู้สูงอายุตายไปรูปแบบการใช้ภาษาของเขาจะ “ตาย” ไปด้วยคงเหลือแต่ภาษาของเด็ก และอาจเป็นไปได้ว่าในอนาคตลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้ายกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวแบบเดิมในภาษากลุ่มพม่า คือ [ʔ] คงมีคนใช้ลดลงจนในที่สุดอาจหายไปหรือไม่ปรากฏการใช้เพราะผู้พูดภาษากลุ่มพม่าเปลี่ยนมาใช้เสียง [k] ซึ่งเป็นการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวตามแบบภาษาไทยมาตรฐานแทน

อนึ่งผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ไม่พบการหายไปของหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายกัก [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาว ในภาษากลุ่มพม่า ซึ่งไม่เหมือนกับผลงานวิจัยของ ดิลเลอร์ (Diller, 1981 : 133-150) ที่พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวหายไปทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์เสียงใหม่ในช่อง DL1 วรรณยุกต์นี้แต่เดิมรวมกับเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C1 เป็นเสียงสูงระดับ (44) เมื่อเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] หายไป เสียงวรรณยุกต์ในช่อง DL1 มีเสียงสูงมากขึ้นเป็นเสียงสูงระดับ (55) ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์ในช่อง C1 ต่ำลงเป็นกลางระดับ (33) ผลงานวิจัยนี้พบว่า พยัญชนะท้ายเสียงกัก [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษากลุ่มพม่ายังคงอยู่นั้นก็หมายความว่า วรรณยุกต์ในช่อง DL1 ยังคงรวมกับวรรณยุกต์ในช่อง C1 ดังที่ ลี (2524 : 63) ได้กล่าวไว้ว่า พยัญชนะท้ายเสียงกักโดยทั่วไปเกิดร่วมกับวรรณยุกต์ D ซึ่งยังคงปรากฏอยู่ในภาษากลุ่มส่วนใหญ่ โดยทั่วไปเฉพาะพยัญชนะเสียงกักที่เพดานอ่อนเท่านั้นที่มักจะหายไป ถ้าพยัญชนะท้ายกักฐานเพดานอ่อน [k] ที่หายไปแล้วมีเสียงกักที่คอหอยเข้ามาแทนที่ไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ D เลย วรรณยุกต์ D ยังคงเหมือนกับพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด นอกจากเสียงพยัญชนะท้ายที่หายไปโดยสิ้นเชิงเท่านั้น

เหตุที่ผลการศึกษาครั้งนี้ไม่ตรงกับผลการวิจัยของดิลเลอร์ (Diller, 1981 :133-150) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาโดยการให้ออกเสียงคำทดสอบเป็นคำๆ ไม่ได้เก็บข้อมูลจากคำพูดต่อเนื่องของผู้บอกภาษาเหมือนในงานวิจัยของดิลเลอร์ ดิลเลอร์กล่าวถึงการหายไปของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ว่าพบในบริเวณอำเภอหลังสวนจังหวัดชุมพรรวมไปถึง

ทางตอนเหนือขึ้นไป ดังกล่าวไว้ว่า ผู้พูดภาษาถิ่นชุมพรโดยเฉพาะผู้พูดที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนชนบท อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้สัมภาษณ์โดยการพูดคุยกับผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทอายุ 63 ปี⁹ เพื่อสังเกตการออกเสียงพยัญชนะท้ายกัก ในพยางค์ตายสระเสียงยาว ผู้วิจัยพบว่า เมื่อผู้พูดพูดคำพยางค์ตายพยัญชนะท้ายกัก ฐานเพดานอ่อนสระเสียงยาว (-vvk) 2 หรือ 3 คำติดต่อกัน เช่น ผู้บอกภาษาพูดว่า “ที่บ้านปลูก(1)หมาก(2)มาก(3)” ถ้าผู้พูดต้องการเน้นคำว่า หมาก และคำว่ามาก จะปรากฏเสียงพยัญชนะท้าย (-vv?) ส่วนคำว่า ปลูก จะไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะท้าย (-vv) ทั้งนี้เพราะว่าผู้พูดต้องการเน้นคำว่า หมาก ผู้พูดจึงเน้นพยางค์ (คำ) นั้น จึงปรากฏเสียงพยัญชนะท้าย เช่นเดียวกับคำว่า มาก ซึ่งเป็นคำ(พยางค์)สุดท้ายของประโยค ผู้พูดออกเสียงหนัก เนื่องจากพยางค์หรือคำ (ที่มีพยางค์เดียว)ของประโยคจะต้องเป็นพยางค์เน้นเสมอ ส่วนคำว่า ปลูก ผู้พูดไม่ต้องการเน้นและไม่ใช้พยางค์สุดท้ายของประโยค คำว่า ปลูก จึงไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะท้าย เพราะถือเป็นพยางค์เบา เป็นไปตามกฎของการลบเสียงกักท้ายพยางค์ที่ไม่เน้นพยางค์ ตามที่ อภิรักษ์ ธรรมทวีธิกุล (2547:109) ได้กล่าวไว้ว่า เสียงกักถูกลบในพยางค์ CV ที่ไม่เน้น ถึงแม้ว่าเสียงกัก [ʔ] จะปรากฏในพยางค์สระเสียงยาว (-vv?) ซึ่งต่างกับภาษาไทยกรุงเทพฯที่เสียงกัก [ʔ] จะปรากฏท้ายพยางค์ CV เท่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เสียงกัก [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาว (-vv?) ในภาษาถิ่นชุมพรน่าจะหายไปตามกฎนี้ด้วย

อนึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยไม่ได้เก็บข้อมูลการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของผู้พูดภาษาถิ่นชุมพรในคำยืมภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ทั้งนี้เพราะ ผู้วิจัยเกรงว่าผู้บอกภาษาบางคน โดยเฉพาะผู้บอกภาษากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุอาจไม่รู้จักและไม่เข้าใจ เพราะไม่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตมากนัก ถึงแม้ว่าผู้วิจัยไม่ได้เก็บข้อมูลการออกเสียงพยัญชนะท้าย [k] ในคำยืมภาษาต่างประเทศ แต่ผู้วิจัยก็สามารถคาดคะเนได้ว่า ผู้พูดภาษาถิ่นชุมพรออกเสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์ -vvk เป็นเสียง [k] ทั้งนี้เพราะว่า คำยืมภาษาต่างประเทศเหล่านี้เข้ามาผ่านภาษาไทยมาตรฐานเมื่อคนชุมพรรุ่นใหม่ได้เรียนรู้ว่าพยัญชนะท้ายเสียงกัก ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาไทยกรุงเทพฯออกเสียงอย่างไรและสามารถออกเสียงได้ อีกทั้งยังเห็นว่าสำเนียงภาษาไทยมาตรฐานมีศักดิ์ศรีมากกว่าสำเนียงภาษาไทยถิ่นของตน เพราะเป็นภาษาราชการซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกับหน่วยงานราชการและเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกับคนที่พูดภาษาถิ่นอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยถิ่นใต้ได้ คน

⁹นางบุญช่วย พัฒนาญ อายุ 63 ปี อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 7 ตำบลบางน้ำจืด อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร

หุ่มพรุ่นใหม่จึงออกเสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์ -vvk ที่เป็นคำยืมภาษาต่างประเทศ เป็นเสียง [k]

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในเชิงภาษาศาสตร์สังคมเช่นเดียวกับงานวิจัยชิ้นนี้โดยเพิ่มปัจจัยเกี่ยวกับการศึกษา ในบริเวณจังหวัดอื่นๆ ในภาษาไทยถิ่นใต้สายไชยา
2. ควรศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย [k] ในพยางค์ตายสระเสียงยาว (-vvk) ในภาษาไทยถิ่นใต้สายไชยาในคำพูดต่อเนื่อง
3. ควรศึกษาการหายไปของเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวแนวภาษาศาสตร์เชิงเปรียบเทียบและเชิงประวัติ